

HELSINKI 1673

Siihen aikaan oli kaupungissa noin 800 asukasta. Kuraisten katujen varsilla ei ollut kuin 300 savua. Kaupunkilaiset olivat ylen köyhiä, eikä miehillä ollut iltaisin muuta tekemistä kuin ryypiskellä kapakoissa. Kapakoita oli kaupungissa kaikkiaan 14.

Yksi näistä oli Olvitupa. Se oli rakennettu kivijalkaan, niin että päästäkseen sisälle oli astuttava pari porrasta alas kujalta. Itse kapakkaan tuli heikko valo kahdesta pienestä huonosti prässätystä lasiruudusta. Ikkuna oli syvällä kuopassa, sillä seinä oli paksu. Huoneessa seisoi muutama järeästä tammesta tehty pöytä ja niiden ympärillä oli raheja rahvaan istua.

Ikkuna pöydässä oleili synkkä kolmen miehen joukkio. Eerikki, Jooseppi ja Topias ne siinä kököttivät ryypiskellen katajaisista kolpakoistaan ja punoskellen taas uusia juonia. Tinakolpakoista oli säädetty ankarasti laissa, että ne kuuluivat vain ylimystö säädylle. Joten meidän kelpokisälliemme oli siihen tyytyminen, mikä köyhälle kuuluu.

Tuolle porvari Olaukselle oli oikea emäjuomi keksittävä, sillä oli se kaverukset niin perusteellisesti löylyttänyt viime patrullivuorollansa, että vieläkin muistoa kaiversi ja hillittömästi kavahdutti.

Syy moiseen meininkiin oli ollut seuraava. Siihen aikaan oli joka porvarilla patrullivuoro joka kolmas yö. Jokainen sai siis vuorollaan olla passissa tulipalon varalta ja myös pitää silmällä että elämä kaupungissa öisin sujui rikkeittä ja siveellisesti. Olauksen patrulliyönä siis, olivat kaveruksemme taas tulossa kapakkareisultaan hurjasti möykäten ja elämöiden sekä toinen toistaan tukien ja tanssiaskeleita tapailten. Koska kello vasta oli lyömässä neljä ja vain piikat, jotka olivat menossa kaupungin hakaan lypsylle, olivat hereillä. Olaus päätti panna poikiin hieman puhtia, jotta pikemmin kerkiäisivät pois silmistä häiritsemästä kunnan kansalaisia. Oli siinä taas kylänparturilla lääkitsemistä. Eikä koko kaupungissa muita ollutkaan, jotka olisivat ~~hänne~~ sairaanhoidon päälle jotain ymmärtäneet.

Kaupunki oli tervanvienti satama ja vietiin sitä vuotta kohden 350 lästiä. Kas tervasta iski kuomaisten mieleen oiva tuuma. Näimpä laadimme oikean emäkoston. Tälläme Olauksen Franskasta tuotetun portviinitynnöörin täpötäyteen tervaa. Sen piika se Liisi taitaa tuntea sun uljast muotoas kohtaan somaa vetoa Jooseppi. Tosi on pojjaat. Mutta olenhan minä kaupungin komein kisälli. Näin siis toimimme. Silläaikaan kun Liisi palvoo Jooseppia kyökinikkunassa, me Eerikin kanssa luikimme sisään ja lirutamme viinin lesteihimme ja valutamme tervan tilalle. Entäs se penteleen koira. Ei siitä tohdi huolehtia, eihän se tollo Liisi mitään äkkää Joosepin ohella. Koiran varmaan hoitelee makoisa luu.

Mutta kurkkua alkaa tässä jutustellessa kikertää. HOI TYTTÖ TÄYTÄ TUOPIT. Kohta on Valpurinpäivä ja silloin on kaikkien oltava koolla ammattikuntansa vanhimman kotona. Olaus on suutarien ammattikunnan vanhin ja hän

Varmaan tarjoaa toisille mestareille viintä. Nämä varmaan ensiksi ällistyvät viinin paksuutta, mutta senjälkeen ylenkatsovat miestä, joka julkeaa tarjota silkkaa TERVAA.

Ja itse viinin olemme me jo kaataneet moniaisia herran päiviä sitten makoiisiin mahoihimme. Eikö tuo Kumtähdenkestikievari olisikin maanmainio lymypaikka .Sieillä voisimme mainiosti viettää juhlaa ihmisten silmien alta. Se siaitsee Hämeemtullin ja vanhankaupungin tiellä 5 virstaa vanhastakaupungista.

Oi meitä kelpo kisällejä, ken vois meitä vastustaa. On moisen hyvän juonen onneksi nyt kulautettava kunnan kannut. HOI TYTTÖ ANTAAS OLTTA VIRRATA JA KYSTÄ KANSSA.

Puulautasilla tuotiin Viikin latokartanon sikaa ja ruoka syötiin sormin, koska mitään syömävälineitä ei ollut. Vasta täytetyt kolpakot iskettiin yhteen pöydän yläpuolella niin, että vaahto roiskusi.

Viereisistä pöydästä alkaa kuulua möykkää. Yksi rakuuna siinä punaisena ja tuohtuneena. Katsokaa tätä takinlievettä. Siihen on kumottu oltta teittin kolpakoistanne.

Ka aivan rakuunamies. Kääntyy Topias viereistä pöytää päin. Mistä meille tämä suuri kunnia, että meitä puhuttelet uljas soturi. Formu on päällä ja miekka kupeella ,vaan mikä mies sieltä paljastuisi ,jos varusteet ottais pois. Et sä taija meitä kunnan kisällejä voittaa. Kas meillä onkin eräs ominaisuus, joka on juuri naisten mieleen. Varma toimeentulo vakaassa ammatissa, kyllä täältä taalereita pannaan menemään.

No sinä kurja kisälli. Olen minä mailmanmarkkinatorit kulkenut ja kuningas Kaarle XI:n joukoissa Hallandin Blekingen ja Saksin kiertänyt sekä puolimailmaa nähnyt ja sitten , kun minä tulen sillä ainukaisella laivala la ,johon tämän kylän köyhillä porvareilla enään on varaa,joka rakennettiin 2 vuotta sitten Kielissä, niin tämän köyhän taivaanrannankaupungin kurja kisälli pirskoo oltta takinliepeelleni ja on vieää mahtailevinaan. Voi taivahan vahakandelat jo on mailmanopukset sekasorrossa, kun raihnaainen kisälli kunnan rakuunamiestä sättii.

Kaverit eivät pysty taltuttamaan Topiasta ja se onkin liian myhäistä, sillä kaataen loputkin kolpakkonsa sisällöstä rakuuna ressun sylkkyyn, hän huutaa humalan innostamana. Taitaa tulla hiki s9iinä huutaessa ja huhuillessa, kas tässä hieman vilvoitusta.

Hatunsulka likonmärkänä ja takinlieve roiskuen kirpoaa rakuuna pystyyn. Nyt vastaat mies koreasti teoistasi. Ja tarttuan Topiasta kaulasta.

Tästä nousee vielä tuima prosessi.

Siunatusti äheltäen miehet nahistelevat yhtenä keränä ja kapakan hoitaja työntää molemmat ulos.

Pukarit riepottelevat toisiaan tukasta pöllyyttäen ympäri kujaa. Mutta rakuuna ei ole aivan yhtä tuitarissa kuin Topias ja niinpä hän on pian yläkynnessä. Yhdellä taistelutantereella opitulla Karhumaisella linkoamisheitolla lentää Topias rähmälleen kuraiselle kujalle. Eerikki ja Jooseppi eivät osaa kuin päältä tiirailia, kun kaverinsa rypeää mudassa.

Viimein siitä kyynärpäilleen kohottautuen, Huhuilee Topias toivomuksen ilmoille. HOI kelpo kisällit, te ystävistä parhaat, JO ROHTORYYPIT TUOKAA.

Kait mä tästä virkoan, kunhan saan taas ihanaista helmeilevää oltta huulilleni. Se soma linnunmaito, suo sen mun suoliani huuhdella ja sieluni uuteen elohon herätellä. Tänneppäin HOI veikot tänneppäin te OLUTKANNUT KÄRRÄTKÄÄ.

Vaan olipa hävytön rakuuna, kun noin mut päihitti. Vaan joskus on parempansa kohdattava. Ja ei tuollainen rähistelijä kauan elä, vaan kohta riippuu hirtettynä tuolla Galbergetillä.

